



De Opzichters: Eerste boek

ONTHULLINGEN

Dolores Cannon

copyright © 1999 by Dolores Cannon

All rights reserved. No part of this book, in part or in whole, may be reproduced, transmitted or utilized in any form or by any means, electronic, photographic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system without permission in writing from Ozark Mountain Publishing, Inc. except for brief quotations embodied in literary articles and reviews.

copyright © oktober 2024

Uitgeverij Hajefa, Zoetermeer

www.hajefa.nl

Oorspronkelijke titel: *The Custodians*, Section One.

Dit boek is het eerste deel van het tweeluik *De Opzichters*, oorspronkelijk *The Custodians*. Het tweede deel van dit tweeluik, getiteld *Ontmoetingen*, zal verschijnen in het najaar van 2025.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar
gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch,
door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Omslagafbeelding: Vechtkunstkollektief

Vertaling: Michael Wouters

Redactie: René Argonijt

ISBN: 978-94-6331-053-6

NUR: 728

De Opzichters: Eerste boek

ONTHULLINGEN

Dolores Cannon

Hajefa 
uitgeverij

Twee wegen splitsten zich in een bos
en ik nam het minst bereisde pad
Dat heeft het verschil gemaakt

- Robert Forst (1875-1963)

Inhoud

1.	Verandering van richting	7
2.	Samengetrokken of vervormde tijd	29
3.	Niet alles is wat het lijkt	63
4.	Onthullingen in dromen.....	95
5.	Begraven herinneringen	149
6.	De bibliotheek	205
7.	De aliens spreken.....	243
	Over de auteur	293

1

Verandering van richting

Toen ik in 1979 begon te werken met regressieve hypnose en vorig-leven-therapie had ik nooit kunnen bedenken welke ongewone plaatsen en situaties deze weg mij zou brengen. In de daaropvolgende jaren ben ik op een aantal vreemde zijwegen terechtgekomen. Ik heb een aantal ongelooflijke avonturen beleefd, een aantal fascinerende mensen uit het 'schaduwland' van het verleden ontmoet en waardevolle informatie teruggevonden waarvan werd gedacht dat deze voor altijd verloren was gegaan. Deze informatie werd aan het licht gebracht door de ongelooflijke toepassing van regressieve hypnosetechnieken. Mijn tijd werd uitsluitend besteed aan het verkennen van het verleden en het schrijven van boeken over mijn ontdekkingen. Mijn onverzadigbare nieuwsgierigheid, mijn vraatzuchtige verlangen naar onderzoek en het verlangen naar kennis, sleepten en voerden mij mee op een constante zoektocht. Ik hield mij niet bezig met hypnose-therapie voor actuele situaties, tenzij deze gebruikt kon worden om iemands levensproblemen op te lossen; bijvoorbeeld problemen voortgekomen uit fobieën, of gezondheidsproblemen veroorzaakt door de gevolgen van een vorig leven, of problemen in verband met doorgegeven karmische verbindingen die de huidige gezinsrelaties beïnvloedden. Ik gebruikte alleen de standaardvorm van hypnose, die zich richt op het begrijpen en beheersen van verslavingen (roken, eten en dergelijke) in combinatie met regressie naar vorige levens. De techniek die ik ontwikkelde plaatste de persoon direct in een situatie uit een vorig leven. Daarom hield ik me helemaal niet bezig met hun huidige leven. Dit veranderde allemaal toen ik onbedoeld kennis maakte

met het fenomeen van UFO-ontvoeringen. Mijn avonturen namen vanaf dat moment een totaal andere en onverwachte richting. Deuren gingen open en ik kreeg een glimp van een wereld waar- van anderen dachten dat die gehuld moest blijven in de troebele duisternis van het onbekende. Sommigen zeggen dat het beter is om niet te onderzoeken wat onze menselijke geest waarschijnlijk niet kan begrijpen. Maar toen die kennis en dat begrip zich wel aandienen, wist ik dat ik zou moeten onderzoeken en mijn onuitputtelijke vier vragen zou moeten stellen.

Elke nieuwe onderzoeksrichting vormt voor mij altijd een uitdaging, en dit was een uitdaging die ik niet kon negeren. Maar mijn intrede in dit onderzoeksgebied week af van mijn normale koers en zou een aanpassing van mijn techniek aan nieuwe omstandigheden vereisen. Ik ben altijd geïnteresseerd geweest in UFO's, zogenaamde 'vliegende schotels'. Ik heb veel literatuur over dit fenomeen gelezen en was het meest onder de indruk van de zaak van Betty en Barney Hill, toen die voor het eerst aan het licht kwam, in de jaren zestig.* Dit was de eerste beschreven 'ontvoering' door aliens.

Er was veel aan die zaak wat mij ervan overtuigde dat de Hills een echte ervaring hadden gehad. De schijnbare telepathische communicatie en de niet-vijandige bedoelingen van de buitenaardse wezens leken mij bijvoorbeeld volkomen plausibel. Ik las ook wat de critici te zeggen hadden, over de vreemde gebeurtenissen in onze lucht die niet zomaar stilletjes zouden verdwijnen. Nadat ik voor mijzelf de argumenten voor en tegen had afgewogen, was ik ervan overtuigd dat er werkelijk iets aan de hand was wat niet kon worden verklaard door het rationele, logische denken van de sceptici. Misschien was het altijd de bedoeling geweest dat dit hele onderwerp niet logisch en eenvoudig zou kunnen worden uitgelegd. Misschien was de tactiek van de buitenaardse wezens juist om precies voor elkaar te krijgen wat uiteindelijk gebeurde: de mensheid hierover te laten nadenken en het onmogelijke te laten overwegen.

Als tiener, eind jaren veertig en begin jaren vijftig, in de tijd dat de eerste berichten over vliegende schotels openbaar werden gemaakt, en over het algemeen met spot werden onthaald, dacht ik

* Zie: John G. Fuller, *The Interrupted Journey* (1966).

al dat er misschien meer waarheid in schulde dan mensen dachten. De jaren daarna ben ik passief geïnteresseerd gebleven, door over ufo's te lezen en op de hoogte te blijven van alle ontwikkelingen. Maar ik had nooit gedacht dat ik actief zou deelnemen aan het onderzoek, en al helemaal niet dat ik uiteindelijk rechtstreeks zou communiceren met buitenaardse wezens uit een andere bestaanssfeer. Misschien had mijn jarenlange werk in het bizarre mij zorgvuldig voorbereid op een uiteindelijke ontmoeting, want toen die plaatsvond, was ik niet verbaasd, ongeloofig of bang. Ik was nieuwsgierig. Dit is mijn handelsmerk geworden: nieuwsgierigheid. En dat bleek goed van pas te komen bij het verkrijgen van informatie.

In mei 1985 maakte ik voor het eerst kennis met ufo-onderzoek. Mijn vriendin Mildred Higgins nodigde mij uit voor een staatsbijeenkomst met leden van mufon, het *Mutual ufo Network*, oftewel Gezamenlijk ufo-Netwerk. Die bijeenkomst zou worden gehouden in haar huis in Fayetteville, Arkansas. Mildred was adjunct-directeur van de mufon voor de staat Arkansas. Ze wist van mijn interesse in het vreemde en ongewone, en dacht dat ik het misschien leuk zou vinden om enkele onderzoekers en andere geïnteresseerde mensen te ontmoeten. Ondanks dat het niet binnen mijn vakgebied van regressieve hypnotherapie lag, dacht ik dat het interessant zou zijn om vragen te stellen over enkele van de ufo-gevallen waarover ik had gelezen. Tijdens de bijeenkomst hoorde ik dat mufon de grootste en meest gerespecteerde ufo-onderzoeksorganisatie was, met leden over de hele wereld. Omdat ik vermoedde dat de meeste mensen op de bijeenkomst wetenschappelijk georiënteerd zouden zijn, leek het mij het beste om mijn werk maar niet te vermelden. Regressie werd door velen nog steeds als iets absurds beschouwd, en ik neem mijn onderzoek te serieus om mezelf belachelijk te laten maken. In die tijd verrichte ik mijn werk privé. Maar weinig mensen wisten wat ik aan het onderzoeken was.

Walt Andrus, de internationale directeur van mufon was aanwezig, en ik vond hem een spraakzame man die de details van elke ufo-zaak in zijn geheugen leek te hebben opgeslagen, zodat hij deze onmiddellijk kon oproepen en die erg goed kon uitleggen. Ik was onder de indruk van zijn kennis van alle ufo-zaken, waarvan hij er vele persoonlijk had onderzocht.

Een andere man die een diepgaande invloed zou hebben op mijn toekomstige connectie met ufo's, was bij onze eerste ontmoeting niet bijzonder opvallend. Lucius 'Lou' Farish was zo stil dat de gemiddelde persoon hem niet zou hebben opgemerkt. Hij luisterde aandachtig en leek informatie op te nemen als een spons. Ik weet nu dat hij op deze manier meer leert dan door in het middelpunt te staan. Hij publiceert de maandelijkse nieuwsdienst 'ufo News Clipping Service' en heeft de laatste ufo-informatie van over de hele wereld direct binnen handbereik.

Tegen het eind van deze bijeenkomst voelde ik me al meer op mijn gemak bij de aanwezige mensen en onthulde ik dat ik een hypnotiseur was die zich bezighield met onderzoek naar vorige levens. Ik verwachtte dat ze mij zouden negeren, omdat dit beslist niet als een 'wetenschappelijke' benadering zou worden beschouwd. Maar tot mijn verbazing zei Walt dat hypnose een waardevol hulpmiddel zou kunnen zijn, en dat elk hulpmiddel dat zou kunnen helpen om informatie te onthullen, zeer welkom was. Na de bijeenkomst heb ik contact onderhouden met Lou Farish. Hij steunde mijn werk en maakte mij niet belachelijk, zoals ik eerder had gevreesd.

Er ging een jaar voorbij voordat ik mijn eerste ervaring had met hypnotisch onderzoek naar ufo's. Rond de tijd dat dit gebeurde, verscheen het boek *Communion* van Whitley Strieber. Het boek *Missing Time*, van Budd Hopkin, was al een tijdje uit, maar ik was te veel met mijn eigen werk bezig om deze boeken te lezen. Toevallig stuurde mijn agent me in mei 1986 een exemplaar van Striebers boek en stelde voor dat ik het zou lezen, omdat het verslagen bevatte van regressieve hypnotherapie met betrekking tot ufo's.

Rond die tijd belde Lou om me te vertellen dat er weer een jaarlijkse bijeenkomst zou zijn, bij Higgins thuis in Fayetteville. Er was contact met hem opgenomen door een vrouw die dacht dat ze was ontvoerd door buitenaardse wezens en zij wilde regressieve hypnotherapie ondergaan. Hij wilde weten of ik die zou willen uitvoeren. Hoewel ik geen ervaring had met ontvoeringsgevallen, dacht Lou dat ik het wel aankon. Bovendien was het moeilijk om iemand te vinden die wel ervaring had met dit soort dingen, met name in Arkansas. Hij zei dat de meeste psychiaters en psychologen zich hier niet mee wilden bezighouden, om-

dat het buiten hun vakgebied lag. En alleen weten hoe je moet hypnotiseren was niet voldoende. Je zou je op je gemak moeten voelen tijdens het werken met het ongewone, zodat je niet van streek zou raken door wat zich zou voordoen, en steeds objectief onderzoek zou kunnen doen. Ik voldeed in ieder geval aan die kwalificatie. Ik had zo lang op het gebied van het bizarre en paranormale gewerkt dat ik niet dacht dat er nog iets zou komen dat mij zou kunnen verrassen. Als ik evenwichtig kon omgaan met een man die was gestorven bij de explosie van een atoombom of de getuigenis uit de eerste hand van de kruisiging van Christus, zou ik zeker beter voorbereid zijn dan de meeste onderzoekers op de ontvoering van mensen door buitenaardse wezens.*

Op de bijeenkomst waren ongeveer dertig mensen aanwezig en ik maakte mij dan ook zorgen dat dit niet de juiste sfeer zou zijn om een dergelijke regressie uit te voeren. Het was zeker niet de ontspannen omgeving die ik bevorderlijk vond voor een succesvolle hypnose. In mijn werk ga ik meestal naar het huis van de proefpersoon en de sessie vindt dan plaats in absolute privacy. Soms kunnen er getuigen bij aanwezig zijn, maar dit is altijd met toestemming van de proefpersoon. En normaalgesproken zijn dat dan maar weinig mensen. En dat is niet voor niets: om de persoon die de regressie ondergaat, op zijn gemak te stellen, is de atmosfeer van groot belang.

Ik zei tegen Lou dat een regressie doen met zoveel publiek hetzelfde zou zijn als het meisje tentoonstellen in een gouden vis-senkom. Ik wist niet hoe ze zou reageren als er zoveel mensen aanwezig zouden zijn, en ik dacht dat het publiek zeker van invloed zou zijn op de resultaten. Ik maakte mij ook stiekem zorgen over de sessie op zich, omdat deze zaak mijn normale ervaring te buiten ging. Ik wist niet zeker hoe ik dit moest aanpakken. Mijn werkwijze brengt de proefpersoon automatisch terug naar een vorig leven, dus ik zou nu mijn methode moeten aanpassen om te voorkomen dat het meisje naar het verleden terug zou gaan, door mij op de gebeurtenissen in dit huidige leven te concentreren.

Aangezien ik al veel variaties op mijn techniek heb gebruikt, wist ik dat ik wel een goede manier zou kunnen vinden. Ik zou mijn procedure een beetje moeten veranderen, en ik wist niet welke

* Zie mijn boeken *A Soul Remembers Hiroshima* en *Jesus and the Essenes*.

effecten of resultaten het zou hebben. Mijn andere methoden zijn volkomen voorspelbaar, hoewel er altijd wel eens een bijzonder geval is dat weigert om het patroon te volgen. In dergelijke gevallen moet de therapeut leren zijn techniek aan te passen. In dit geval zou er geen tijd zijn om te oefenen, of een nieuwe methode uit te werken. Het zou met vallen en opstaan moeten gebeuren, waarbij ik me zou moeten aanpassen aan de omstandigheden. Omdat er een zaal vol toeschouwers was, waren de omstandigheden er niet echt naar om te experimenteren. Toen ik dus de sessie met de jonge vrouw leidde, deed ik dat heel voorzichtig, niet vanwege het onderwerp, maar vanwege het afwijken van mijn normale werkpatroon.

Ik begaf mij op onbekend terrein, waarbij de resultaten om vele redenen onzeker waren. Verbazend genoeg werkte de aanpassing in mijn techniek zeer effectief en verkregen we veel informatie. De aanwezigen wisten niet dat dit de eerste keer was dat ik een dergelijke zaak op me nam, en dat was vooral omdat de sessie zo soepel verliep.

Voor mij was deze zaak een mijlpaal die de deur opende voor verder UFO-onderzoek. Het was mijn eerste kennismaking met kleine grijze wezens die mensen 's nachts uit hun huizen haalden, tests aan boord van ruimtevoertuigen, sterrenkaarten en ontmoetingen die teruggingen tot de kindertijd. Het was ook mijn eerste kennismaking met de angsten en trauma's die de proefpersonen beleven.

Bij het meisje in Arkansas waren deze gevoelens zo hevig dat de emotie het verkrijgen van informatie blokkeerde. De jonge vrouw kon alleen maar vertellen wat ze zag en hoorde. Ze kon geen antwoorden vinden op de vele vragen die ik stelde. Dit alles wekte echter alleen maar mijn interesse en nieuwsgierigheid. Ik wist dat ik een methode moest kunnen ontwikkelen om deze emotionele toestand te omzeilen en het onderbewustzijn de antwoorden te laten geven die ik zocht. In andere gevallen had deze methode gewerkt, omdat het onderbewustzijn alle mogelijke informatie bevat. Ik zag dus geen reden waarom dat in dit geval anders zou zijn.

Ik was op dat moment al bezig met het vreemde en het bizarre, want in dat zelfde jaar, 1986, vond ook het contact met Nostradamus plaats. Dit resulteerde uiteindelijk in de trilogie *Conver-*

sations With Nostradamus, die ik de daaropvolgende drie jaar zou schrijven. Vreemde en ongebruikelijke gebeurtenissen en onbekend terrein maakten mij dus niet bang. Zij wekten alleen maar de nieuwsgierigheid van de verslaggever in mij, en prikkelden mijn verlangen om meer te weten te komen.

Het was na middernacht toen ik de bijeenkomst verliet, om naar huis terug te keren. Ik had geen zin om na een dergelijke ervaring, in het holst van de nacht, naar huis te rijden over verlaten landwegen. Alle nieuwe en vreemde informatie speelde opnieuw door mijn gedachten. Ik voelde mij erg wantrouwig en keek tijdens de eenzame rit herhaaldelijk achterdochtig naar de lucht. Betekende deze regressie dat er werkelijk wezens waren die contact hadden met mensen? En wat als die wisten dat ik zojuist deze sessie had gedaan? Misschien hielden ze mij op dat moment in de gaten...

Deze gedachten veroorzaakten een zeer ongemakkelijke reis. Het was ongeveer één uur in de ochtend toen ik met veel opluchting mijn oprit opreed. Ik wist dat ik dit terrein verder wilde verkennen, maar ik wist ook dat ik in het reine zou moeten komen met mijn eigen, zeer menselijke gevoelens over wezens uit de ruimte en hoe die met mensen omgaan. Dat beangstigde mij, natuurlijk. We zijn allemaal geconditioneerd door het jarenlang kijken naar films waarin vreemde en angstaanjagende buitenaardse wezens de intentie hebben om de wereld over te nemen. Deze wezens werden altijd voorgesteld als een bedreiging, niet als helpers. Hoe kon ik voorkomen dat deze gevoelens zouden worden overgedragen op de persoon met wie ik werkte? Ik was mij er terdege van bewust dat wanneer een persoon in hypnotische trance verkeert, hij of zij zich veel scherper bewust is van alles, inclusief de gedachten van de hypnotiseur.

Deze zaak opende de deur naar andere, vergelijkbare zaken. Het ging om het typische ontvoerings-scenario dat zich zo vaak heeft afgespeeld dat het nu gemeengoed is geworden. Tijdens mijn werk zag ik een patroon ontstaan, en als dit patroon zich voerde, kon ik al snel vaststellen of ik aan een echte zaak werkte of dat het een fantasie betrof. De proefpersoon zag altijd de kleine, grijze wezens met grote ogen, en er werden verschillende soorten medische tests uitgevoerd. Af en toe werd tijdens het testen een ander, meer menselijk wezen in de ruimte gezien. Vaak wer-

den vreemde, insectachtige wezens waargenomen. Er was altijd de kamer met ronde muren, de tafel, het felle licht boven de tafel en het gebruik van onherkenbare instrumenten. Vaak stonden er ergens in de kamer computerachtige machines. En vaak kreeg de persoon een sterrenkaart of een boek te zien voordat hij het ruimtevoertuig verliet. Ze kregen altijd te horen dat ze het boek zouden begrijpen en zich het zouden herinneren wanneer de tijd daar rijp voor was.

Veel personen hadden hun eerste buitenaardse contact in hun kindertijd. De leeftijd van tien jaar leek cruciaal te zijn. Ik heb zelfs een paar gevallen gevonden waarin de contacten tot drie generaties teruggingen. De moeder en grootmoeder van de proefpersoon rapporteerden met tegenzin soortgelijke bezoeken en gebeurtenissen. Dit gaf mij de indruk van een laboratorium-experiment waarbij meerdere generaties gedurende een lange periode worden bestudeerd en gevolgd. Gedurende deze tijd werkte ik samen met Phil en ontving ik de informatie die mijn boek *Keepers of the Garden* zou gaan vormen. Sommige puzzelstukken begonnen in elkaar te passen. Dat boek behandelt de zogenaamde *Ancient Astronaut*-theorie, over het zaaien van leven op de Aarde door buitenaardse wezens. Ik ontdekte dat buitenaardsen ons hadden geobserveerd sinds het begin van het leven op aarde. Wat kon er dan natuurlijker zijn dan dat buitenaardse wezens ons nog steeds observeerden en onze ontwikkeling in de gaten hielden? Naar mijn mening is dat de aanleiding geweest voor de testen en de onderzoeken. Deze moesten echter in het geheim worden uitgevoerd, zodat het leven van de onderzochte persoon er niet door zou worden beïnvloed.

In *Keepers of the Garden* werd mij verteld dat het ideaal werd gevonden als de persoon in kwestie geen enkele herinnering aan de ingreep zou hebben en zijn normale dagelijkse leven gewoon zou voortzetten. Maar ik kwam gevallen tegen van mensen die zich desondanks traumatische en pijnlijke gebeurtenissen herinnerden, vaak zeer bewust, via hun dromen. Mij werd verteld dat de chemicaliën en verontreinigende stoffen in onze atmosfeer, en drugs, medicijnen en alcohol in het lichaam van de persoon, de chemie van de hersenen konden beïnvloeden. Hierdoor zouden mensen zich, in stukjes en beetjes, flarden van de ontvoering herinneren, maar de herinnering was dan vervormd, gekleurd door emoties. Ze herinnerden zich de feitelijke gebeurtenis niet. Hun

bewuste geest veranderde de gebeurtenis in een emotioneel geladen herinnering. Er werd mij ook verteld dat het mijn taak was om voorbij de bewuste emoties te komen en rechtstreeks met het onderbewustzijn te praten, zoals ik in mijn andere werk had gedaan, omdat ik uit ervaring wist dat de *ware* antwoorden daar verborgen lagen. Zodra de emotioneel bewuste invloed van de geest was verwijderd, zou de waarheid van de gebeurtenis naar boven kunnen komen.

Waarom?

Veel ufo-onderzoekers bestuderen alleen de waarnemingen van ufo's en fysieke sporen, zoals landingen, en gaan niet verder. Andere onderzoekers bestuderen alleen ontvoeringen, en meer niet. Ik ben ermee begonnen om die kloof te overbruggen, en ben zelfs een stap verder gegaan. Ik heb een glimp ontdekt van een veel groter beeld; een beeld dat nu pas aan de oppervlakte van ons bewustzijn begint te komen, omdat onze menselijke geest het nauwelijks kan bevatten. Dit zou wel eens het grootste beeld kunnen zijn dat ooit aan de mensheid is getoond: het verhaal van wie we zijn, waar we vandaan komen en waar we naartoe gaan. Zijn we klaar om de geheimen van ons eigen verhaal te leren kennen? Verschillende schrijvers en onderzoekers op het gebied van het ufo-fenomeen zijn het er algemeen over eens dat de buitenaardse wezens betrokken lijken te zijn bij één of andere vorm van genetische manipulatie, al dan niet met onze toestemming. Het lijkt er ook op dat de buitenaardsen niet geheel vanuit een egoïstisch, klinisch motief handelen, maar de bevelen van een hogere autoriteit uitvoeren. Daarom komen ze soms afstandelijk over, net zoals het personeel van een ziekenhuis onpersoonlijk kan overkomen bij het uitvoeren van verschillende tests en onderzoeken.

Hoe vaak zijn wij zelf niet met dergelijke onverschilligheid geconfronteerd als we de reden voor ziekenhuisonderzoeken wilden weten? Als onze kinderen dezelfde angst en nieuwsgierigheid vertoonden, brachten we ze tot zwijgen door te zeggen dat de dokter iets moest weten wat ze toch niet zouden begrijpen; dat ze gewoon stil moesten zijn en doen wat de dokter zei, en dat het helemaal geen pijn zou doen. Zelfs als we de reden voor de onderzoeken kenden, namen we niet de tijd om het aan onze kinderen uit te leggen, omdat we dachten dat dit alleen maar

2

Samengetrokken of vervormde tijd

Veel onderzoekers hebben gevallen onderzocht van ontbrekende tijd, waarbij op onverklaarbare wijze meerdere uren verstrijken zonder dat de persoon in kwestie daar ook maar het minste bewustzijn van heeft. Een aantal van deze gevallen zal ik verderop in dit boek bespreken.

Ik heb echter een concept ontdekt dat ik nog vreemder vind: gevallen van samengetrokken tijd. Dit zijn gevallen waarin gebeurtenissen plaatsvinden in veel minder tijd dan normaalgesproken mogelijk zou zijn.

Uiteraard zijn beide verschijnselen voorbeelden van tijd die op mysterieuze wijze wordt vervormd vanuit het gezichtspunt van de deelnemer. Ons besef hiervan wordt belemmerd doordat we gevangen zitten in ons concept van lineaire tijd. Er wordt wel gezegd dat we misschien wel de enige planeet in het universum zijn die een manier heeft bedacht om iets te meten dat niet bestaat.

In het kader van mijn werk is me vaak verteld dat tijd slechts een illusie is; niet meer dan een uitvinding van de mens. Buitenaardse wezens hebben dit concept niet en ze hebben mij verteld dat mensen nooit het heelal zullen doorkruizen tot we dit onjuiste idee van tijd overwonnen hebben. Dit is één van de belangrijkste factoren die de mens op Aarde gevangen houdt.

Ook al kunnen we het gegeven dat tijd een illusie is vanuit psychologisch standpunt begrijpen, het is voor onze menselijke geest moeilijk, zo niet onmogelijk, om dit gegeven echt te accepteren. We zijn grondig verankerd in de tijd, waarbij ons leven bestaat uit en wordt gemeten in minuten, uren, dagen, weken, maanden

en jaren. Ik zie geen enkele manier waarop we aan dit concept kunnen ontsnappen en nog steeds kunnen functioneren in onze normale, alledaagse wereld. Wij geloven dat dingen binnen een bepaalde tijd, op een ordelijke manier, tussen moment A en B moeten verlopen. Daar kunnen we niet van afwijken, geen zijstappen maken, omdat dat niet past in ons geloofssysteem. Onze focus is dus erg beperkt. We beweren zelfs dat alles dat buiten deze focus ligt, onmogelijk is, en daarom niet kan plaatsvinden, niet kan bestaan.

Als wij op een planeet zouden leven die op een andere manier om haar zon draait, hoe zouden we dan de tijd meten? Stel je eens voor dat er altijd zonlicht zou zijn, of altijd duisternis. Stel je eens voor dat onze planeet twee zonnen zou hebben. Zouden we de tijd dan op een andere manier meten, of zouden we besluiten dat zo'n ongemak dan niet noodzakelijk zou zijn?

Hoe zit het met wezens die lange tijd in ruimteschepen reizen, zich door de ruimte haasten zonder de mogelijkheid om dag en nacht te onderscheiden, en zonder reden om de seizoenen en jaren te noteren? Het is geen wonder dat zij niet begrijpen wat onze bedoeling met tijd is, en dat ze er vaak geen wijs van kunnen maken. Onder zulke en zelfs nog radicalere omstandigheden zouden wij ook tot de conclusie kunnen komen dat het nutteloos is om tijd te creëren en daar zo dogmatisch aan vast houden.

Omdat zij dergelijke beperkingen niet hebben, zijn andere wezens vrij geweest om andere dimensies en bestaansvelden te ontdekken die voor ons verborgen blijven, door ons vasthouden aan onze rigide tijdsstructuur. Nadat zij deze ontdekkingen hebben gedaan, hebben ze manieren gevonden om alles wat ze willen vervoeren, te dematerialiseren en opnieuw te materialiseren. Zij kunnen net zo gemakkelijk door kieren en scheuren naar andere dimensies glippen, als wanneer ze gewoon door een deur zouden lopen. Het is natuurlijk mogelijk dat ze dit al deden voordat onze voorouders in grotten leefden, en dan zouden we dus nog heel veel in te halen hebben. Maar we zullen deze scheuren nooit vinden totdat we de oogkleppen verwijderen die ons hiervoor blind houden.

Als een andere mensachtige soort deze weg al heeft ontdekt én bewandeld, dan is dat ook voor ons mogelijk. Als zij ons mentaal informatie hebben gegeven die we gedurende de eeuwen

van ons bestaan nodig hebben gehad, dan proberen ze misschien zelfs nu nog de geheimen van de barrières van de tijd voor ons te onthullen, en ons te laten zien waar de gouden deuren zijn.

Er schijnen heel wat metafysische concepten te zijn die gemakkelijk tot de buitenaardse geest doordringen, maar voor de mens bijna onmogelijk te bevatten zijn. De praktische onderzoeker wil graag dat het allemaal simpel blijft: als zij het niet kunnen zien, meten, aanraken of ontleden, dan bestaat het niet. Ze voelen zich meer op hun gemak bij het concept van reizen met een snelheid van 'zoveel kilometers per uur' naar de dichtstbijzijnde ster, en werken liever aan de ontwikkeling van een brandstof die deze taak kan vervullen. Het is veel moeilijker voor hen om het concept te begrijpen van reizen door middel van geestkracht, en van het in en uit dimensies bewegen.

De oplossingen voor het UFO-raadsel zijn niet eenvoudig. Hoe meer we ons verdiepen in de puzzel, hoe ingewikkelder en verstrekkender het wordt voor onze geest. Misschien dat we waarom deze alternatieven aangereikt hebben gekregen. In het verleden moest onze menselijke geest wennen aan buitenaardse wezens die in UFO's reisden, zo dat wij het zouden kunnen begrijpen. Zij zouden bijvoorbeeld een soort conventionele brandstofbron moeten gebruiken, om de snelheid van het licht te overschrijden op een manier die klopt met de natuurkundige wetten zoals onze wetenschappers die begrijpen. In de loop der jaren is dergelijke informatie ons met de paplepel ingegoten: we kregen alleen precies zoveel informatie als we op dat moment aankonden. Pas toen wij ons aan elk onderdeel van het concept aanpasten en het idee ons niet langer beangstigde, kregen we een ingewikkelder stukje van de puzzel te zien. Ik betwijfel sterk of we ooit het hele concept zullen begrijpen. Je kunt ook niet van een peuter verwachten dat hij meetkunde of wiskunde begrijpt. Wij zullen dus waarschijnlijk nooit de kans krijgen om het geheel te overzien.

Ik heb meerdere malen te horen gekregen dat ik niet moest verwachten dat al mijn vragen beantwoord zouden worden. Sommige kennis zou voor ons een medicijn zijn en sommige kennis als vergif. Die zou meer kwaad aanrichten dan helpen. Dus ik neem maar wat mij wordt gegeven, en ik heb ontdekt dat zolang ik de aangeboden concepten analyseer en probeer te begrijpen, ik meer te verwerken krijg. Maar het lijkt erop dat dat nooit meer is dan ik aankan.

Zo heb ik ook mijn boeken geschreven: vanuit de wens deze ideeën zó te presenteren dat mensen ze kunnen begrijpen. Er zullen dus concepten in dit boek voorkomen die ik nog niet eerder heb gepresenteerd. Er ligt nog veel onbekend terrein vóór de ontdekkingsreiziger, en ik hoop daarheen te kunnen reizen. We zetten onze eerste stapjes in een onbekende wereld.

We zeggen dat deze wezens en voertuigen zich niet gedragen volgens de natuurkundige wetten zoals wij die kennen. Wij zeggen dat ze dingen doen die 'onnatuurlijk' zijn. Dat getuigt van de grootstmogelijke scepcis over hun bestaan. Mensen zeggen dat de prestaties die zij naar verluidt hebben geleverd, onmogelijk zijn. Ik denk dat we nog zullen ontdekken dat het hier niet om onnatuurlijke fenomenen gaat, maar om volkomen natuurlijke fenomenen. Ze zouden bijvoorbeeld aan een nieuwe natuurwet kunnen gehoorzamen die we nog niet hebben ontdekt, of waar we überhaupt nog niet over hebben nagedacht. Het is alleen nieuw voor ons, omdat het niet binnen ons realiteitskader past, terwijl het voor hen heel normaal is.

Volgens de informatie die ik heb ontvangen, kunnen de UFO's uit het zicht of van radarschermen enzo verdwijnen, omdat ze plotseling hun trillingssnelheid veranderen. Als je ziet hoe de bladen van een draaiende ventilator of propeller lijken te verdwijnen naarmate de rotatiesnelheid toeneemt, zul je grofweg een idee krijgen van hoe dit werkt. Wij, die hier in het fysieke op Aarde leven, vibreren op een langzamere vibratiesnelheid dan zij. Dit zal verder worden uitgelegd in mijn boek *The Convolutud Universe*.

Veel van de wezens die de Aarde bezoeken, leven niet op andere planeten, maar in andere dimensies. In deze andere dimensies zijn er vele andere werelden (sommige fysiek en andere weer niet) die soms naast die van ons bestaan, maar die sneller trillen. Vaak zijn we ons totaal niet bewust van elkaars wereld. De hoger ontwikkelden van deze andere werelden zijn zich van ons bewust geworden en komen hier vaak om te observeren. Maar om dit te kunnen doen, moeten zij hun trillingssnelheid verlagen. Het is beschreven dat het pijnlijk is om dit te doen, en het is moeilijk om deze langzamere snelheid gedurende langere tijd aan te houden. Voor ons zou dus het tegenovergestelde kunnen gelden wanneer we deze dimensies betreden: onze trillingssnelheid zou moeten worden versneld en bij terugkeer weer moeten worden vertraagd. Sommige van deze wezens zijn zo geëvolu-

De klok op de magnetron zorgde ook voor een probleem. Brenda hoorde luide pieptonen toen ze de cijfers op de timer begon in te toetsen. En dat gebeurde al voordat ze de toetsen aanraakte. Ze hoefde alleen maar naar een toets te reiken. Deze vreemde effecten op elektrische apparaten hielden vier dagen aan en namen daarna af.

Brenda en ik besloten onze sessie te wijden aan het ontdekken van wat er in de ontbrekende tijd was gebeurd, in plaats van onze reguliere experimenten met Nostradamus uit te voeren. Ze dacht dat het haar niet zou storen als ze erachter zou komen dat er iets vreemds was gebeurd.

Toen we met de sessie begonnen, bracht ik haar terug naar eind maart 1988, en ze belandde onmiddellijk op het moment waarop ze met haar pick-uptruck naar huis reed. Onderweg nam ze haar dagelijkse werk door, en haar zorgen over haar moeder, die onlangs een auto-ongeluk had gehad. Dat waren haar gedachten terwijl ze reed. Ze was ook moe en wilde graag naar huis gaan, een warm bad nemen en ontspannen. Ze was bijna thuis toen ze een bocht omkwam en iets midden op haar rijbaan zag staan. Ze stopte de wagen zodat ze er niet overheen zou rijden. In haar bewuste herinnering aan de gebeurtenis dacht ze dat ze alleen maar langzamer was gaan rijden, maar ze zei nu dat ze volledig tot stilstand was gekomen. Een andere verrassing was dat wat ze op de weg zag staan, geen uil was.

D: Wat staat er op de weg?

B: Dat is moeilijk te zeggen. Ik denk dat we het in vroegere tijden een engel hadden genoemd.

D: (Verrast) Een engel?

B: Een wezen van een hoger trillingsniveau misschien? Ik zie een man midden op mijn rijstrook staan. Hij straalt wit licht uit ... vanuit zijn hele lichaam. En zijn kleren lijken ook wit.

D: Bedoel je dat er een gloed, als een aura, om hem heen is?

B: Zoiets. (Ze vond het moeilijk om het uit te leggen.) Het lijkt op een zwart-witfoto die een beetje overbelicht is. Je weet wel: overal heel licht gekleurd en er straalt wit vanuit.

D: Is het niet als een gloed van een licht?

B: Nou, het is moeilijk te beschrijven, omdat het inderdaad ongeveer een gloed is, en ook een soort aura. En een beetje als een overbelichte foto, of allemaal in één.

D: En zijn kleren zijn ook wit?

B: Zo lijken ze er tenminste voor mij uit te zien. Het zou kunnen dat ik de kleuren niet goed kan waarnemen, omdat hij zoveel licht om zich heen heeft. Zelfs zijn haar glanst wit.

D: Kun je gelaatstrekken zien?

B: Dat is lastig, omdat er zoveel licht is. Voor zover ik het kan zien, lijken ze op klassieke, Griekse kenmerken, zoals je ziet in Grieks-klassieke beeldhouwkunst. Zeer gelijkmatig, met een vlak voorhoofd en een mooie, rechte neus; en zeer evenwichtige gelaatstrekken.

D: Hoe lang is hij ongeveer?

B: Eén meter tachtig, één meter negentig.

D: Dan is hij groot.

B: Het is een flinke kerel, ja. Hij staat daar en kijkt om zich heen. En ik zie stralen uit zijn ogen komen. Als hij naar mij kijkt, kan ik ze niet zien. Maar als hij opzij kijkt, zie ik deze stralen uit zijn ogen komen. Ik weet niet waar die stralen voor dienen. En hij ziet mij. Ik ben gestopt zodat ik hem niet zou aanrijden. Ik wilde hem niet verwonden. En hij kwam naar de auto toe. Terwijl hij naar de bestuurderskant liep, maakte hij een gebaar over de wagen heen. Hij zwaaide slechts één keer met zijn hand. (Een beweging met haar linkerhand, een langzame golf.) Hij deed dit evenwijdig aan de motorkap van de wagen en bewoog zijn hand vervolgens parallel aan de voorruit omhoog. Zijn hand bevond zich ongeveer vijftien tot twintig centimeter boven de auto toen hij dit deed.

Blijkbaar was dit wat haar bewuste geest had omgevormd tot de herinnering van de uil die laag over de wagen vloog. Het was duidelijk dat de fictieve sluier-herinnering van de witte uil door haar bewuste geest was geproduceerd, omdat ze het wezen dat ze tegenkwam in trance zondermeer als een persoon herkende. Ze heeft het nooit over een uil gehad.

B: Ik draaide mijn raam naar beneden om te zien of hij een lift nodig had of zoiets.

Dat leek een vreemde reactie bij het zien van zo'n ongewoon persoon. Dit zou normaler zijn geweest als hij als een fysiek mens was verschenen, maar dat was niet het geval. Een normalere re-

- D: Je zei dat je dit vaak hebt gedaan?
- C: O, zeker! Ik denk al sinds mijn veertiende of vijftiende. Ze laten niet zomaar iedereen voor de baby's zorgen. Ik weet niet hoe ik hier kom. Maar ik moet met de baby's werken.
- D: Heb je geen keus?
- C: Nee. Je kunt die kamer niet verlaten.
- D: Weet je wat ze met de baby's doen?
- C: Ze groeien op tot volwassenen. En ze zien er raar uit.
- D: Heb je gezien hoe de volwassenen eruitzien?
- C: Ze zijn lang en heel dun. Ze hebben lange armen. Ik heb ze niet van dichtbij gezien.
- D: Hoe zien hun gezichten eruit als ze volwassen zijn?
- C: Net zoals toen ze baby's waren: lelijk. Ze hebben grote ogen. En een dunne kaak, nauwelijks aanwezig. En hun ogen ... zijn als olie. Ze veranderen van kleur. Ze zijn zwart en nat.
- D: In welke kleuren veranderen ze?
- C: Paars, blauw, zoals olie. Als een olievlek met kleurvariaties.
- D: Welke kleur heeft hun huid als ze volwassen zijn?
- C: Ik vind dat de volwassen baby's er grappig uitzien; paarsachtig, grijsachtig en ziekelijk. De baby's zien er bijna uit alsof je door hun huid heen kunt kijken. Zo transparant dat je hun aderen kunt zien. En dat is bij een volwassen persoon net zo.
- D: Dragen ze kleding als ze volwassen zijn?
- C: Dat kan ik niet zien. Hij is wel mager. Zijn armen zijn lang. Ze vallen tot aan zijn benen. Toen ik hem zag, was hij ver weg. Hij stond bovenaan de trap en keek naar beneden.
- D: Heeft deze kamer een trap?
- C: Nee. Dat was buiten de kamer. Je kunt niet buiten de kamer komen. Het was buiten de deur, waar je niet mag komen. Ik keek, toen de dame de deur uitging.
- D: Het klinkt alsof dat deel groter is.
- C: Dat is zo. Het is groot.
- D: Dan was hij te ver weg om zijn handen te zien. Kun je zien hoeveel vingers de baby's hebben?
- C: De vingers van de baby's zijn erg lang. En ze hebben een duim, maar hij zit naar boven, op een rare plek op hun hand. Hij zit hoger op bij hun pols.
- D: Hoeveel vingers hebben ze?
- C: Ik weet niet... Ik wil er liever geen aanraken.
- D: Heb je ze moeten aanraken?

- C: Ja. Je moet ze soms recht leggen in het water. Als ze verkeerd omdraaien, reik je gewoon naar binnen en draai je ze om, zodat hun hoofden naar achteren liggen. Zodat ze zich niet omdraaien en verstrikt raken. Ze liggen op hun arm of iets anders, omdat hun lichamen nog niet werken. Ik moet mijn handen in het water steken om ze te draaien. En het water voelt vreemd aan, bijna alsof er glijmiddel in zit. Dat is mijn werk, maar ze vinden mij niet zo aardig. Ze staren je soms alleen maar aan.
- D: Waar kwamen deze baby's vandaan? Hebben ze moeders en vaders? (Dit was een vraag die Carrie had opgeschreven, voordat we aan de sessie begonnen.)
- C: Ze komen uit een capsule.
- D: Waar komt de capsule vandaan?
- C: Iemand maakt die.
- D: In een andere kamer ofzo?
- C: Dat moet wel. Het wordt hier niet gedaan.
- D: Hoe weet je dat ze in die capsule zitten?
- C: Omdat ze vanuit de capsule beginnen te groeien, met een klein hoofdje en een klein lijfje.
- D: Weet je waarom ze deze baby's laten groeien?
- C: Geen idee. Ik zorg alleen maar voor de baby's. Ze doen geen kwaad. Ze groeien gewoon op, tot grote, raar uitzierende volwassenen.
- D: Heb je gezien hoe ze uit het water worden gehaald?
- C: Nee. Dan mag ik ze niet vasthouden.
- D: Dus je hebt geen idee hoe je op deze plek komt? Je wordt daar gewoon wakker? En als je weer gaat slapen, dan word je 's ochtends wakker in je eigen bed? (Ja) En je weet nooit wanneer je weer gaat?
- C: Nee, dat weet je niet.

Het werd steeds duidelijker dat ik hier niet nog meer informatie over kon krijgen, omdat Carrie die ene kamer niet verliet. Ik beëindigde de sessie en bracht haar tot volledig bewustzijn. Aan haar lichaam en gezichtsuitdrukkingen was duidelijk te zien dat ze zich in een zeer diepe trance bevond. Ze bewoog helemaal niet. Alleen haar gezicht vertoonde iets van uitdrukking. Zelfs als ze hilde, maakte ze geen andere bewegingen. Toen ik haar uit haar trance begon te 'tellen', werd ze zich weer bewust van

- D: Het is niet iets nieuws. Wat gebeurde er toen?
- B: Ik weet het niet. Daar stopte het. Ik lig op mijn linkerzij in bed en kijk naar de deuropening en kijk naar deze figuur, wetend dat die gloed in de achtertuin is. De tijd lijkt op dat punt gewoon bevroren. En het maakt mij bang. Weet je, (zucht) ik heb een gevoel van angst in mij.
- D: Daarom denk ik dat het belangrijk is, dat je ernaar kijkt en uitzoekt wat er is gebeurd. Dan hoeft je er niet meer bang voor te zijn. Zodra we erachter komen wat er is gebeurd, kunnen we het laten rusten. Je kunt het zien, omdat je onderbewustzijn alles registreert, ook wat het lichaam zich niet bewust herinnert. Er gebeurde dus op dat moment iets wat de bewuste geest blokkeerde. Wat was dat? Wat deed de figuur?
- B: De figuur liep om het voeteneinde van het bed heen en ging het raam uit. En ik volgde hem. (Nonchalant) Ik liep dwars door het raam.
- D: Dit is net als wat je als kind deed, toch?
- B: Hm-m. Ik denk dat ik er daarom bang voor ben.
- D: Waarom maakte het je deze keer bang?
- B: Ik denk dat ik er altijd bang van word. Deze hele zaak. Je kunt toch niet door de ramen heen gaan?
- D: Dat is waar. Denk je dat het een droom is, dat je zulke dingen kunt doen?
- B: Misschien. Misschien gaat mijn geest eruit, en mijn fysieke lichaam niet. Ik weet het niet. (Zucht) Misschien zorgen ze ervoor dat ik dematerialiseer? (Ze was niet zeker van dat woord.) En opnieuw materialiseer. Misschien gaat mijn lichaam toch wel mee.
- D: Denk je dat als je man wakker zou worden, hij jou in bed zou zien liggen?
- B: Hij wordt niet wakker. (Nadenkend) Mijn lichaam moet gaan. Als het niet zou gaan, wat zou het hen dan kunnen schelen of niemand anders wakker werd of binnenkwam? Ze deden het toen ik een kind was, weet je, in mijn slaapkamer. En ze doen het hier, in mijn slaapkamer. Mijn slaapkamer is helemaal aan de achterkant van het huis. Het is een prachtige slaapkamer, maar ik ben er altijd bang in geweest. Het is zo ver weg van de rest van het huis.
- D: Waar ging je heen, toen je uit het raam ging?

- B: Buiten naar de tuin. Naar een ruimteschip. Het is een klein, rond... nou ja, niet echt klein, het is groot genoeg om erin te passen. Het moet iets zijn dat ze uitzenden. Weet je, er zijn grotere, en dit is een kleintje. En het is zilver en heeft een koepelvormige bovenkant, en een rand rond het midden van de koepel, niet in het midden, ongeveer driekwart van de koepelvorm. En dan zit er een klein buikje onder. Geen dikke buik, maar een klein, ondiep buikje, aan de onderkant. De onderkant is niet zo'n koepel als de bovenkant. Het hele ding is nietmeer dan negentig tot honderdtwintig centimeter hoog.
- D: Waar komt de gloed vandaan?
- B: Van die rand die uitsteekt. Het is alsof er iets omheen zit en straalt.
- D: Wat gebeurt er dan?
- B: We gingen de lucht in en vertrokken.
- D: Hoe zag het er vanbinnen uit?
- B: Het was klein en nogal krap. Ik moet gewoon naar binnen gaan en gaan zitten, en dan vliegen ze weg. Het lijkt bijna op een loungestoel. Ik bedoel niet een tuinstoel, maar eerder een tandartsstoel of iets waarin je achterover kunt liggen.
- D: Is het wezen met je meegekomen?
- B: (Verrast) Ik denk dat hij te lang is om hier te zijn, tenzij hij... Ik denk dat wat zich in de kamer bevond, de essentie van het wezen was.
- D: Denk je dat hij daarom waaierig was?
- B: Hm-m. Ik denk dat het is alsof hij een deel van zichzelf in de kamer heeft geprojecteerd. Maar zijn zwaardere lichaam bevond zich in een ruimteschip. Er zijn hier nog twee of drie anderen bij mij. Zij zijn klein.
- D: Zitten zij ook?
- B: Nee, ze lopen rond. Er is niet veel ruimte. Het is lager dan het hek, en het hek is 180 centimeter hoog. Ik denk dat het voor hen hoog genoeg is om rond te lopen. Ze zijn niet zo groot als die projectie. Ze zijn korter. Ik moet gaan zitten. Nou ja, ik denk dat ik wel zou kunnen opstaan, maar alleen in het midden. (Beverly is een kleine vrouw, slechts iets meer dan anderhalve meter lang.) Het lijkt erop dat ze nergens hoeven te zitten. Ze zijn dingen aan het doen. Je weet wel, rondlopen, op knoppen drukken en naar schermen kijken.

op de voeten en reikte niet tot voorbij haar enkels, en deze begon al te vervagen. Niemand had hier een verklaring voor, tenzij het iets te maken had met de buitenaardse energie. Het kan ook te maken hebben gehad met de nervositeit die ze voelde voordat ze aan de sessie begon.

Op dat moment wist ik nog niet dat ik in de daaropvolgende jaren nog meer gevallen zou krijgen waarin het lichaam zou worden beïnvloed door een soortgelijke energie. Ik werd mij er al snel van bewust dat het menselijk lichaam in staat is veel dingen te doen die het eigenlijk niet zou moeten kunnen, wanneer het in de diepste staten van trance verkeert. Het belangrijkste principe dat je moet onthouden als je dit soort werk doet, is: 'Breng geen schade toe!'

Tegelijk moet je voortdurend voorbereid zijn op het onverwachte. Ik heb geen sessies meer gehad met Suzanne. Zij had de ervaring interessant gevonden, maar ze beschouwde het als een vreemde interesse, en ze wilde het 'channelen' van buitenaardse wezens niet aanmoedigen. Ze ging naar het beroepsonderwijs en was meer geïnteresseerd in het vinden van een baan. Ik respecteer altijd de wensen van mijn proefpersoon, dus ik heb er verder niet bij haar op aangedrongen.

Ik hoefde mij bovendien geen zorgen te maken, want nu het directe contact met wezens uit een andere wereld tot stand was gebracht, zou dat blijven. Ze hadden een bereidwillige luisteraar gevonden en de communicatie zou via andere middelen worden voortgezet. Ik had de deur geopend naar een ander avontuur.

Ik vind het opmerkelijk dat alle gevallen die in dit eerste boek worden gerapporteerd (en de gevallen die ik hier niet heb opgenomen) een herkenbaar patroon volgden. Dezelfde kenmerken zijn over de hele wereld herhaald. Er was sprake van een overvloed aan informatie, die niet te verzinnen was, vooral omdat de proefpersonen in veel gevallen helemaal niet bekend waren met de UFO-literatuur. In de jaren tachtig, toen de meeste gevallen werden onderzocht, was er nog niet veel over dit onderwerp gepubliceerd. En zelfs wat in druk verscheen, concentreerde zich niet op de aspecten die ik heb blootgelegd. Zoals: vergelijkbare soorten wezens die het meest veelvuldig worden gezien, vergelijkbare soorten ruimtevoertuigen, vergelijkbare procedures uitgevoerd door de buitenaardse wezens, vergelijkbare motieven

en het herhaalde verhaal van het 'inzaaien van de planeet'. Deze overeenkomsten geven de verhalen geloofwaardigheid, omdat er geen enkele sprake was van mogelijke samenwerking tussen de proefpersonen.

Terwijl andere onderzoekers en publicaties negatief rapporteerden over de bedoelingen van de buitenaardsen, totaan het kwaadaardige toe, rapporteerden mijn gevallen consequent over welwillende wezens. Zelfs de wetenschap erkent dat wanneer een experiment wordt herhaald en dan dezelfde resultaten oplevert, dit het noodzakelijke bewijs geeft dat ze nodig hebben om de geloofwaardigheid vast te stellen. Het belangrijkste was dat de mensen in dit boek geen publiciteit of bekendheid wensten. Het tegenovergestelde was zelfs waar: ze zochten anonimiteit en om hun wensen te respecteren werden hun namen en beroepen veranderd, zodat hun privacy was gegarandeerd.

Over de auteur

Dolores Cannon (1931-2014) was een hypnotherapeute die met regressie werkte en was tevens een onderzoekster van paranormale fenomenen die 'verborgen' kennis vastlegde. Zij werd in 1931 geboren in St. Louis, Missouri. Ze woonde in St. Louis tot ze in 1951 trouwde met een marinier. De volgende twintig jaar reisde ze over de hele wereld, als een typische marinevrouw, met haar man en gezin. In 1970 kreeg haar echtgenoot ontslag als invalide veteraan. Ze trokken zich terug in de heuvels van Arkansas.

Vervolgens begon Cannon aan haar schrijfcarrière. Ze begon haar artikelen te verkopen aan verschillende tijdschriften en kranten. Ze hield zich sinds 1968 bezig met hypnose en sinds 1979 exclusief met vorige levens, therapie en regressiewerk. Ze heeft verschillende hypnosetechnieken bestudeerd en haar eigen unieke techniek ontwikkeld, die ze vervolgens is gaan onderwijzen over de hele wereld. Ook in Nederland zijn er leerlingen van haar met een eigen praktijk.

In 1986 breidde ze haar onderzoeken uit tot het terrein van UFO's. Ze heeft ter plaatse studies ondernomen naar vermoede UFO-landingen en heeft de graancirkels in Engeland onderzocht. Het grootste deel van haar werk op dit terrein bestond uit het verzamelen van bewijzen. Daarvoor bracht ze vele vermoede ontvoerden onder hypnose.

Cannons vijftien boeken zijn vertaald in twintig talen.

Het volgende deel van dit tweeluik, getiteld *Ontmoetingen*, zal verschijnen in het najaar van 2025, eveneens bij Uitgeverij Hajefa.